la ciutat real (versió 2.0)

la ciutat real (versió 2.0)

QUIM CURBET

Per a l'Albert Soler)

Una ciutat són moltes coses. Són les pedres dels murs, l'asfalt dels carrers, els cables que sobrevolen les voreres, els ocells que dormen a les branques dels arbres, els escarabats que sorgeixen de qualsevol indret i, fins i tot, són els núvols que passen i que sovint s'esqueixen amb les puntes punxegudes dels campanars més alts.

Però, sobretot, les ciutats són la gent que hi viu i la seva consciència, una consciència i una història que a vegades es dissol fàcilment amb l'aigua de la pluja que corre irremissiblement cap als embornals. La ciutat real som tots, la suma de tots en l'espai i en el temps. Som un cadastre, un registre de la propietat i un cens que s'obre com una flor de maig els dies gloriosos en què els ciutadans són cridats per escollir el seu alcalde.

Amb el temps, de les ciutats i dels seus alcaldes en quedarà ben poca cosa, quatre pedres en el desert i tot restarà definitivament en l'oblit, els campanars, els escarabats i tota la multitud de noms i de cognoms que poblaren les cases, els apartaments, els dúplexs amb vistes i les naus abandonades. Algú cremarà quatre fustes damunt les ruïnes per fer-se una torrada i potser pensarà en tot això, mentre en la llunyania s'anirà apagant un sol que nosaltres crèiem tres vegades immortal.

I és que la humanitat és així -i els gironins també-, construïm ciutats i alcem monuments, però ens preocupem poc del que realment queda i del que realment compta, que solen ser coses que no es compren amb diners ni es paguen amb hipoteques. Les ciutats reals les hem de bastir amb fonaments més sòlids i el primer que hem de comprendre és que tothom suma i que tothom aporta, i que tots, absolutament tots, mereixen viure en una ciutat feliç.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/04/09/ciutat-real-versio-20/776772.html?utm_source=rss